

El nen que feia macarrons per a una gata negra

Un relat de: [Mena Guiga](#)

La cuineta era de fusta; la fireta, d'alumini. Tot d'herència. El nen, de la tercera generació que ho feia servir. La seva edatm tot just, la dels dits d'una mà.

La gata negra era filla d'una gata negra filla d'una altra gata negra filla d'una altra gata negra filla d'una...

Li van posar de nom Mona. Veritablement ho era. I encisadora, encantadora. Una felina tendra i amorosa, per més de tant en tant anava a la seva, cosa necessària i sana. Només era esquerra amb la televisió: si estava encesa, la bufava, girava cua, la defugia, les vibracions que emetia li eren repel·lents, encara que fos un concert de música clàssica. Ella volia la pantalla total del cel i de la vida lliure, gata de camp, i fotia el camp davant el que no era natural, fos tècnica, fos progrés.

El risc i gaudi de la llibertat d'eixamplar horitzons no casava en ella com en les anteriors. Cap d'aquelles gates negres hi havia pensat: formava part del ser i del fer, del tarannà d'aquelles gates agosarades que un dia havien marxat per tornar i que no havien tornat, algunes enverinades per ànimes podrides, algunes devorades per depredadors seguint el cicle de la vida, més comprensible, no menys dolorós.

La gata Mona, però, mostrava un tret que les seves antecessores no posseïen: era espantadissa i, consegüentment, més casolana. S'estava llargues hores hivernals davant la llar de foc mentre mentalment teixia històries que durant les sis vides que li quedaven -tal volta no en el format gata-contaria a qui les volgués escoltar, talment com qui escriu aquest relat (una bruixa de rierol).

La Mona va ser la darrera gata de color carbó, de color atzabeja, de color estalzim, de color tinta de calamar, elegant, manyaga, entranyable. Mai no va tenir descendència. La Mona, quan va conèixer el nen, tot just veure'l nadó, va sentir una emoció pregona, commovedora. Procurava ser-hi ben a prop, fidel i protectora, evitant certes energies invisibles que mai deixen de surar per l'atmosfera. Ronxava fent musiqueta de relax per acompanyar-lo en el son. Més endavant va jugar amb ell. Va escoltar-lo quan aprenia a parlar. Va miolar per comunicar-s'hi i, ningú ho copsava, però s'entenien.

El nen deia que volia ser cuiner quan fos gran. La gata li va demanar que li fes plats. El nen reia pensant que regentaria un restaurant per a gates Mones que voldrien sopa de peix, pa de pèl extraviat de ratolí, galetes de molla de pa estovada amb aigua o...macarrons. Sobretot macarrons, que era el que la Mona esperava més. El nen els demanava a la mare o a l'àvia o els prenia directament d'un pot de vidre d'un prestatge baix. Els sofregia amb sorra fina i fulles trinxades de gerani i els aromatitzava amb valeriana, cosa que feia embogir la gata: aquella ferum era sinònim d'èxtasi! Es llençava contra la pasta dura, feta veure que s'havia bullit, la rosegava una mica, no l'engoliria, perquè el que desitjava era refregar-s'hi...aquella ferum que feia que no es pogués controlar era un regal, com anar a la fira a una atracció excitant. La Mona ho agràia fent salts desorbitats i el nen picava de mans convençut que havia preparat una menja deliciosa i extraordinària.

Un dia, pels volts de les festes de Nadal, la Mona estranyament no va voler els macarrons. Els ulls verdosencs no li brillaven prou. Estava massa quieta. El nen va oblidar la cuineta i la fireta, va estar moltes hores al costat de l'adorable felina. Li van fer saber que la Mona es transformaria en una estrella, talment com una llavor que passa a planta. Aquells mots de l'avi en què usava una resposta màgica i recurrent per fer-lo creure que no hi havia mort sinó canvi el van enfortir per superar la pèrdua.

El nen observava els estels dia sí dia també. Hi cercava la Mona.

Quan va ser gran va esdevenir, finalment, astròleg. Va descobrir la constel·lació de la Gata que Menja Macarrons, que rebatejà Mona. Quan l'anomenava se li entelaven els ulls, li venia a l'olfacte la valeriana (que paradoxalment a ell el calmava en estats ansiosos) i un ronxar de felicitat tan vívid a l'oïda que en aquells moments es retrobaven.